

๑๕๗

ลำนํ้า ลุ่มแคว้น ลิขิตลายหงส์

2
祸国·式燕

สื่อชื่อเซี่ย
十四阙

เขียน

—
อาจื้อ
แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ตัวอย่าง

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“แป้งชาดเคล้าเหงื่อหอมรินรดแขนย เลี้ยตายทรมานเซยที่มีอาจทำให้พี่สุขสมในวันนี้”

“ไปจำลำน้าซู้สาวเช่นนี้มาจากที่ใด”

“อ่านมาจากหนังสือนะลิ”

“เกรงว่าคงไม่ใช่แค่เคยอ่าน คงจะเคยใช้กายทำด้วยกรรมง”

“เรื่องนี้...ข้าไม่แน่ใจนัก เจ้าก็รู้ ข้าสูญเสียความทรงจำอยู่”

- ลือชื่อเซวีย

สำนักพิมพ์โอริจิน ลิขิตลายหงส์ 2

禍国・武燕

จัดพิมพ์โดย

อริจิน

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《祸国 武燕》Vol.02

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright ©十四阙 Shi Xi Que
Thai edition rights under license granted by Beijing Memory House Culture Co., Ltd.
(北京记忆坊文化信息咨询有限公司)

Thai translation copyright © 2020 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelioan Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับที่เดิม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นรูปแบบใดก็ได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาต
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ชื่อเรื่อง

สำนักพิมพ์โอริจิน ลิขิตลายหงส์ 2 / ชื่อเรื่องเขียน-เขียน อัจฉริยะ แปล จาก 《祸国 武燕》Vol.02-
กรุงเทพฯ: อริจิน อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.
(6), 430 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 399)

1. นวนิยายจีน. I. อัจฉริยะ. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

142 ส76 ล.2

DDC 896.1352

ISBN 978-616-18-3825-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ โอทะพันธุ์ ปัญจรงค์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อออาจ จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ ลิขิตาณ์ ผลงาน
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ ชนาภาณ์ วิบูลย์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ วริศรา บุญณะ
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุณิดา ภาวะทรัพย์ จิตนัภัย คำจันทร์
พิสูจน์อักษร อรรพพิพัฑ คัดเค็ดเค็ดกุล, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์โปรดักชั่นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา 370 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โปรดติดต่อ ☎ 08-5662-4621

ลำนําล่มแคว้น ลิขิตลายหงส์ 2 祸国 · 式燕

ลือชื่อเซวี่
เทียน

อาจื่อ
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ปิดท้ายครึ่งปีแรกอย่างสนุกสนานถ้วนหน้า ช่วงที่ผ่านมาผู้อ่านคงอยู่ติดบ้านกันเป็นส่วนใหญ่ และคาดว่าสถานการณ์แบบนี้คงยังต้องดำเนินต่อไปอีกระยะ อรุณจึงขอฝากนิยายเรื่องยาว 2 เล่มจบ *ล่าน้ำส้มแคว้น* ลิขิตลายหงส์มาให้อ่านฆ่าเวลากัน เรื่องนี้เป็นตอนหนึ่งในนิยายชุด *ล่าน้ำส้มแคว้น* ซึ่งมีทั้งหมด 4 เล่ม แต่ละเล่ม แบ่งเป็นแต่ละแคว้น คือ เยียน ปี อี้ เฉิง สำหรับตอน *ลิขิตลายหงส์* จะเป็นเรื่องราวของแคว้นเยียน ซึ่งเป็นลำดับที่ 2 ของหนังสือชุดนี้ แต่สามารถอ่านแยกกันได้ โดยจะมีตัวละครที่พลัดกันขึ้นมามีบทบาทและมีความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกัน

โครงเรื่องและการดำเนินเรื่องค่อนข้างหนัก และมีความซับซ้อนของเงื่อนไขที่ซ่อนอยู่พอสมควร เหมาะกับผู้อ่านสาย “จริงจัง” แต่ไม่ถึงกับ “ดราม่า” ซอกซักระกำทรง เรื่องนี้จะค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ มีความเคร่งเครียดของเล่ห์เหลี่ยมการเมืองระหว่างแคว้น แฝงความปราดเปรี้ยวของปรัชญาการปกครองและการมองโลกของตัวละคร ดังนั้นจุดเน้นของเรื่องจะอยู่ที่รายละเอียดเนื้อหาและปมขัดแย้งที่เข้มข้น เรื่องรักมีแทรกให้เห็นตลอดเรื่องถึงไม่ใช่แกนหลัก แต่ก็มีความน่ารัก เล่มแรก ต้องอยู่ห่าง ๆ อย่างห่าง ๆ เล่มสอง มีความเติมเต็มกันมากขึ้น และลงเอยด้วยดีตามแบบฉบับอรุณ ขอให้คุณผู้อ่าน อ่านเพลิน ๆ อยู่กับบ้าน และรักษาสุขภาพด้วยค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มิถุนายน 2563

第三卷

ภาค 3

ลมพัดน้ำกระเพื่อม¹

คำทำนายดั้งเดิม

ราบรื่น ผู้ปกครองเช่นสรวงขอพร ขำน้ำขำทะเลราบรื่น เป็นมงคล

แปลโดยอรรถ : ราบรื่น เช่นสรวง ยามเกิดอุทกภัย ผู้ปกครอง
เยือนศาลบรรพชนเพื่อเช่นสรวงขอพร ขำน้ำขำทะเลราบรื่นปลอดภัย
คำทำนายนี้เป็นมงคล

อรรถาธิบาย : ต้นไม้ลอยเหนือน้ำ สายลมพัดโชย เรือล่องบนผิวน้ำ
ผิวน้ำกระเพื่อมเป็นระลอก ผู้ปกครองเยือนศาลบรรพชน โดยล่องเรือ
ไปตามสายน้ำ ขอเพียงยืนหยัดฝ่าฟัน การเดินทางขำน้ำขำทะเล
ย่อมสัมฤทธิ์ผล

¹ นักกลศาสตร์ลำดับที่ 59 ในจำนวน 64 นักกลศาสตร์ระบุไว้ในคัมภีร์อิจิง

18

พายุโหมฟ้าทะมึน

เป๊ง ๆ ๆ ๆ... “ยามฉลุ¹ ย่ำค้ำยามสี่² อากาศหนาวเย็น...”
คนยามตีฆ้องบอกเวลาขณะเดินไปตามถนนเทียนเสวียน ทันใดนั้นก็เห็น
คนสองคนควบม้าเร็วสวนมา คนยามตกใจ รีบวิ่งไปจะขวางไว้ “ใครกัน
บังอาจออกมาเฟ้นฟ่านช่วงที่ห้ามออกนอกเขตสถาน...”

ยังพูดไม่ทันจบ คนที่ควบม้าตัวหลังก็หวดแล่ยาววัดตัวเขาขึ้นมา
คนยามหลับตาปี๋ คิดในใจว่าตนต้องชะตาขาดก็ครวญ ทว่าชั่วขณะ
ต่อมา ร่างของเขาก็ร่วงลงไปอยู่ที่พื้นริมถนนเบา ๆ โดยไร้รอยขีดข่วน

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง สองคนนั้นก็ควบม้าไปไกลแล้ว

คนยามรีบเก็บฆ้องบอกเวลา วิ่งไปรายงานทหารลาดตระเวนกะ
กลางคืน ทหารลาดตระเวนออกตรวจค้นทั่วเมืองทันที

¹“ยามฉลุ” อยู่ระหว่างเวลา 1.00-3.00 นาฬิกา

²“ชื้อเกิง” ตรงกับช่วงเวลาระหว่าง 1.00-3.00 นาฬิกา “เกิง” เป็นการแบ่งเวลาในช่วงย่ำค่ำ
ออกเป็น 5 ช่วง ช่วงละ 2 ชั่วโมง เริ่มที่ยามหนึ่ง (อู่เกิง) ระหว่าง 19.00-21.00 นาฬิกา แล้วไล่ไป
เรื่อยๆ จนถึงยามห้า (อู่เกิง) ที่เวลา 3.00-5.00 นาฬิกา

คนควมม้าทั้งสองผ่านป่าวันอีไปแล้ว มุ่งหน้าไปยังเขาซู่หยาน กระทั่งไปหยุดที่หน้าประตูเรือนพักตากอากาศเถาเฮ่อ

บัดนี้เวลาล่วงเลยมาถึงรัชศกหวาเจินปีที่หก เดือนห้า เชื้อนางเยียนออกเดินทางครบหนึ่งปีพอดี หิมะบนเขาเฟิงจะละลาย ท้องฟ้ามีดมิดดูลงน้ำหมึก ทั้งอากาศยังคงหนาวเหน็บจับกระดูก

เจียวูซึ่งยืนค้อมตัวรออยู่หน้าประตูเรือนพักตากอากาศ เมื่อเห็นคนทั้งสองก็รีบวิ่งเหยาะม้า เดินนำทางเข้าไปทันที

จางหวาถอดเสื้อคลุมออก สีน้าเขาร้อนรอนจนยากจะปิดบัง ทันทีที่ก้าวเข้าไปในเรือนก็เอ่ยถาม “เกิดอะไรขึ้น”

สถานที่ที่เจียวูซึ่งเดินนำคนทั้งสองไปเป็นเรือนเล็กที่ตั้งแยกออกมาอย่างโดดเดี่ยว ในเรือนมีคนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ข้างเท้าของอีกคน ทั้งสองก็คือเมิ่งปู้หลี่กับเฟิงเสี่ยวหย่า

เฟิงเสี่ยวหย่าส่งสายตาไปยังเมิ่งปู้หลี่เป็นเชิงให้เขาเฉยไว้ จากนั้นจึงหันไปมองจางหวา “ฝ่าบาท เชิญนั่ง”

จางหวาสูดหายใจลึก เมื่อหัวใจสงบลงบ้าง จึงนั่งลงตรงหน้าเฟิงเสี่ยวหย่า

“ปู้หลี่ไม่ถนัดเอียวจา ทั้งเรื่องที่เขาจะบอกกล่าวก็ซับซ้อนนัก ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงเมืองหลวงจึงมาพบข้าก่อน จากนั้นข้าจึงส่งสารไปถึงฝ่าบาท” เฟิงเสี่ยวหย่าทำท่าทางบอกให้เจียวูซึ่งรินชา หลังจากจางหวารับถ้วยชาไว้ในมือ เฟิงเสี่ยวหย่าจึงพูดต่อ “แม่นางเซีย...หายตัวไป”

กรือบ...ถ้วยชาแตกละเอียดในมือจางหวา ชาร้อนในถ้วยหกเลอะตัวเขาทันที

จีเสียงซึ่งยืนอยู่ด้านหลังรีบวิ่งฝ่าเช็ดหน้าออกมาจะเช็ดให้ จางหวาแสดงท่าว่าไม่ต้อง หันไปยังเมิ่งปู้หลี่ซึ่งกำลังคุกเข่าอยู่ข้างเท้าเฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ยเสียงทุ้มต่ำว่า “เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดมาโดยละเอียด”

“ให้ข้าเป็นผู้เล่าแทนเขาก็แล้วกัน” เฟิงเสี่ยวหย่านั่งบนเก้าอี้รถเข็นมีผ้าขนสัตว์ผืนหนาคคลุมขาทั้งสองข้าง ใบหน้าของเขาซีดขาวยิ่งกว่าเมื่อสามปี

ที่แล้ว

เจียวบูชีซึ่งอยู่ด้านข้างหยิบของสามสิ่งมาวางเรียงบนโต๊ะ
สิ่งแรกคือแผนที่แคว้นฉิง

“ข้าจะเล่าตั้งแต่ต้น เดือนหกปีที่แล้ว บู่หลีติดตามอารักขาแม่นางเซีย
ไปยังแคว้นฉิง ระหว่างทางเจอพายุและโจรสลัด ต่อมาได้พบหู่จื่อเหริน
พ่อค้าแคว้นอีโดยบังเอิญ พวกเขาจึงเดินทางไปยังเมืองท่าหลวนด้วยกัน
แม่นางเซียแยกกับหู่จื่อเหรินที่นั่น นางฝากเรือไว้ที่ท่า แล้วขี่ม้าเดินทางต่อไป
กับบู่หลี เหตุการณ์ที่นางพบหลังจากนี้ได้ถูกบันทึกไว้ใน *บันทึกห้องหัวหล้า
เล่มสาม*นี้ เชื่อว่าฝ่าบาทคงได้อ่านแล้ว”

สิ่งที่สองก็คือ *บันทึกห้องหัวหล้า* เล่มใหม่

สำนวนการเขียนบันทึกเล่มนี้ต่างจากสองเล่มแรกโดยสิ้นเชิง จากเดิม
ที่แฝงอารมณ์ขันและการเสียดสี กลับกลายเป็นสนวนท่าที่ ใช้ถ้อยคำสุชุม
ไม่ใสความคิดเห็นส่วนตัว ทั้งยามที่บอกเล่าเรื่องราวเศร้าสลด ลีลาและ
ถ้อยคำที่ใช้ก็ยังแสดงถึงความอ่อนโยนและความเห็นอกเห็นใจ

จางหุวย่อมต้องได้อ่านบันทึกการเดินทางเล่มนี้แล้ว ทั้งยังอ่านก่อน
ผู้ใดด้วย เพราะทุกครั้งเมื่อเซียฉางเขียนเขียนจบตอนหนึ่ง นางก็จะส่งมา
ให้เขาอ่าน ก่อนจะนำไปรวมเล่มวางขายในภายหลัง

ในบันทึกการเดินทางเล่มนี้มีข้อความตอนหนึ่งบอกว่า ‘ภูเขาทางเหนือ
มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชื่อว่า ‘หมู่บ้านเด็กชาย’ ทุกบ้านต่างให้กำเนิดแต่เด็กชาย
มาทุกชั่วคน ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเด็กผู้หญิง เมื่อถึงปลายปีจะมีประเพณีหนึ่ง
เรียกว่า ‘หาสะไ้’ คือการเสาะหาภรรยากลับไปฉลองวันตรุษที่บ้าน
หญิงสาวในหมู่บ้านข้างเคียงต่างพากันหลบอยู่ในบ้าน เพราะกลัวจะถูกจับตัว
ไปเป็นสะไ้ ‘หมู่บ้านเด็กชาย’ ส่วนอีกหมู่บ้านหนึ่งมีน้ำพุให้นุตรชายแห่งหนึ่ง
ที่ได้นำพุมิโครงกระดุกมากมาย ล้วนเป็นโครงกระดุกของทารกหญิง’

ในบันทึกมีข้อความอีกตอนหนึ่งเล่าว่า ‘กลางเดือนสอง อำเภอดงซิง
มีพิธีกรรมเช่นสรวงการกลับมาเกิดใหม่ ชายหนุ่มที่โตเต็มวัยทุกคนจะต้อง
เปลือยกายกระโดดลงไปในธารน้ำแข็งเพิงกู่ที่อยู่ข้างวัดดงซาน เพื่อชำระล้าง

ร่างกายด้วยน้ำเย็นเฉียบ จากนั้นจึงนำไม้ธูป³มาต่อเป็นแท่นสูงแล้วจุดไฟ
สาธกเกลือและมาเข้าไปในกองไฟ เป็นการชำระล้างร่างกายด้วยเปลวไฟ พร้อม
ทั้งขอพรให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล บุตรหลานแคล้วคลาดจากภัยอันตราย
จะว่าไปก็แปลกทีเดียว ทั้งที่อากาศหนาวเหน็บถึงเพียงนั้น แต่กลับไม่มีผู้ใด
ลืมนำพลั่วสักคน

ยังมีข้อความอีกตอนหนึ่งบอกว่า ‘ที่อำเภอหยังผิง ชายทุกคนเมื่อเป็น
ผู้ใหญ่เต็มวัย จะต้องฆ่าสัตว์เพื่อนำหัวของมันมาแขวนบนประตูเรือน ยิ่ง
เป็นหัวของสัตว์ที่ดุร้ายมากเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งนับถือมากเท่านั้น ที่ผ่านมา
สัตว์ที่ดุร้ายที่สุดที่มีการล่ามาได้คือฉลาม โครงการตะกุกของฉลามตัวนั้นยาว
ห้าจ้ง เมื่อถึงวันตรุษหรือเทศกาลอื่นๆ สตรีในอำเภอจะพาเด็กๆ ไปชนไ้ว
โครงการตะกุกฉลามนั้นเพื่อขอพรให้มีร่างกายแข็งแรง’

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา เชียนฉางเยียนได้ทำตามที่ตนเคยกล่าวไว้ว่า ‘ข้า
อยากไปเห็นวิถีชีวิตและผู้คนที่นี่ อยากไปเห็นด้วยตาตนเองว่า เหตุใด
ผืนแผ่นดินแดงจึงได้ให้กำเนิดและหล่อเลี้ยงบุปผาพิษอำมหิตเช่นนั้น’

นางเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ได้พบเห็นความโหดร้ายและความ
อยุติธรรมมากมาย กล่าวโดยสรุปคือ แคว้นแดงเป็นดินแดนที่เคารพเทิดทูน
ผู้แข็งแกร่ง เป็นดินแดนที่บูชาเป็นใหญ่ กตข่มสตรี มีทารกหญิงนับไม่ถ้วน
ที่ถูกถ่วงน้ำตายตั้งแต่เกิด เมื่อเด็กชายในดินแดนนี้เติบโตจึงหาสตรีมาเป็น
คู่ครองไม่ได้ ต้องซื้อสตรีมาจากดินแดนอื่น นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิด
การค้ามนุษย์

ความโหดร้ายทารุณของแคว้นแคว้นอื่น นำมาใช้เป็นบทเรียนของ
แคว้นแคว้นตน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อต้นปีจางหฺวาจึงได้ประกาศกฎหมายฉบับใหม่ ห้าม
มิให้ประชาชนซื้อขายมนุษย์ หากถูกจับได้ ไม่ว่าจะทำการค้าขายไปแล้ว

³ไม้พาลัวร์เนีย (Paulownia) ไม้พื้นเมืองชนิดหนึ่งในจีน เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง นิยมนำมา
ทำเครื่องดนตรี

หรือไม่ก็ตาม จะต้องโทษประหารสถานเดียว ผู้ที่รับซื้อโดยเจตนาต้องโทษสถานเดียวกัน ส่วนผู้ที่รับซื้อโดยไม่รู้ ต้องถูกลักตรานักโทษแรงงานบนใบหน้า ผู้ที่แจ้งเบาะแสจะได้รับรางวัลนำจับเป็นผ้าไหมสามพับ การซื้อขายเด็กอายุต่ำกว่าสิบขวบ ไม่ว่าโดยความยินยอมของบิดามารดาหรือไม่ ล้วนถือเป็นอาญา

ทันทีที่ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ หลายภูมิภาคที่ติดทะเลก็มีสภาพไม่ต่างจากเขตภัยพิบัติ ภายในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เพียงสามเดือน มีการตรวจค้นและจับกุมเรือที่เข้าชายฝั่งมีความผิดฐานค้ามนุษย์ถึงเจ็ดสิบกว่าลำ มีการสืบสวนและจับกุมคนร้ายกว่าสามสิบราย แต่สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดคือ มีการตรวจพบหีบใหญ่สามใบบนเรือ ภายในบรรจุยาลูกกลอน เมื่อตรวจสอบดูจึงพบว่ายาลูกกลอนเหล่านี้สกัดมาจากกระดูกของเด็กที่ถูกฆ่า

ขณะที่ลูกกลอนกระดูกสีขาวยิ่งเกลื่อนกลาดบนพื้นเรือระหว่างตรวจค้น ชาวบ้านที่ตามงูเห่าเหตุการณ์ได้แต่เอามือปิดหน้าร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด

แม้แต่แคว้นเยียนยังมีสภาพเช่นนี้ อีกสามแคว้นที่เหลือย่อมยากจะจินตนาการ

บันทึกท่องทั่วหล้า เล่มสาม เล่มบางๆ นี้ เปรียบได้กับสายฟ้าที่ฟาดลงมาอย่างแรง เผยให้เห็นสภาพภายในที่แท้จริงของบ้านเมืองอันสงบรุ่งเรืองด้วยเหตุนี้ หลังจากที่หนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป จึงมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมาย บ้างก็ตบโต้ะกันดำ บ้างก็ถอดหนังสือร่ำไห้ ทั้งยังมีบางคนแค้นเสียงหีบบอกว่า “เขียนอะไรไร้สาระ”

ในฐานะผู้เขียนหนังสือ เขียนจนเขียนมิได้ใส่ใจคำวิจารณ์เหล่านี้ สิ่งที่น่างสนใจมีเพียงสิ่งเดียวคือ...สำนักหรือ

สำนักหรืออยู่ที่ใด มีการจัดการภายในสำนักอย่างไร จะเข้าไปติดต่อสัมพันธ์กับสำนักได้อย่างไร จะบุกรุกถอนโคนพวกเขาอย่างไร

“ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสี่ แม่นางเซียได้รับเทียบเชิญฉบับหนึ่ง...หลังจากหลินฮู่ องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นฉิงได้อ่านบันทึกท่องทั่วหล้า เล่มสาม เขา

ก็อยากพบสื่อจิตกลางสักครา” เฟิงเสี่ยวหย่าว่าพลางมองไปยังโต๊ะ

สิ่งสามที่วางอยู่บนโต๊ะคือเหยียบเชิญจากหลินซู่

“ในบรรดาองค์ชายทั้งสาม หลินซู่มีนิสัยอ่อนโยน จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของเจิงหวิง แต่คนผู้นี้มีใจเมตตากว่าหานฉีและอี่เฟย เข้าใจว่าที่เขาเชิญแม่นางเซียไปพบครั้งนี้ คงต้องการไถ่ถามจากนางว่าเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวที่เขียนไว้ในบันทึกการเดินทางนั้นเป็นความจริงหรือไม่...”

ฟังมาถึงตรงนี้ จางหวาก็แค้นหัวเราะอย่างดูแคลน “เป็นเรื่องจริงหรือไม่ เขาย่อมรู้ดีแก่ใจ”

เฟิงเสี่ยวหย่ายิ้มน้อย ๆ “ถ้าเช่นนั้นก็คงต้องการฟังความเห็นของนางกระมัง แต่ไม่ว่าอย่างไร ตอนที่เชิญนาง เขาไม่รู้ว่าสื่อจิตกลางเป็นสตรี”

จางหวาเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดของเฟิงเสี่ยวหย่า เขายังไปเล็กน้อย ทั้งสองสบตากัน จากนั้นจางหวาก็หลุบตาลง เขาไม่อาจควบคุมท่าทีของตนเองได้ ทั้งรู้ว่าเฟิงเสี่ยวหย่ามองออกและรู้ว่าเซียฉางเยียนเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาเป็นเช่นนั้น

นางหายตัวไปอย่างน่าประหลาด ยังหาตัวไม่พบ เป็นตายร้ายดีไม่รู้แจ้ง จิตใจของเขาจึงกังวลร้อนรุ่มดังถูกไฟเผา

ทว่าท่ามกลางความกลัดกลุ้มกังวล เขายังคงติดใจกับเรื่องเล็กน้อยที่หลินซู่เชิญเซียฉางเยียนไปพบ เห็นชัดว่านี่เป็นเพราะความหึงหวงที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้

จางหวาสูดหายใจลึก ๆ ปรับสีหน้าให้หนึ่งสงบเช่นเดิม เขาซ่อนดาขึ้นพลางเอ่ย “เล่าต่อ”

“เซียฉางเยียนรับคำเชิญด้วยความยินดี นางเองก็อยากฟังความคิดเห็นของผู้ครองแคว้นในอนาคต...ถึงแม้เราต่างก็รู้กันดีว่าหลินซู่ไม่อาจได้ครอบครองตำแหน่งเจิงหวิงก็ตาม”

จางหวาลูบถ้วยชาถ้วยใหม่ที่เสี่ยววูซู่ยื่นให้โดยไม่ได้เอ่ยอะไร

“แต่เมื่อไปถึง นางกลับไม่ได้พบหลินซู่ แต่ได้พบอี่ซู่ องค์หญิงแคว้นเจิงแทน ที่แท้หลินซู่เกิดป่วยกะทันหัน ไม่อาจมาตามที่นัดหมายได้ จึง

ขอให้น้องสาวมาแทน สตรีทั้งสองพูดคุยกันอย่างถูกต้อง เมื่อเสร็จธุระองค์หญิงก็ขยับไปส่งแม่มางเขยถึงเรือนแรมด้วยตนเอง”

จางหว่ามุ่นคว้าเล็กน้อยพลางเอ่ย “ได้ยินว่าเจิงหวังโปรดปรานอีซูยิ่งนักโปรดปรานยิ่งกว่าพี่ชายทั้งสามมาก”

“ถูกต้อง บ้านเมืองที่ได้ชื่อว่าให้ความสำคัญกับบุรุษ กดข่มสตรี แต่กษัตริย์กลับรักและเอาใจบุตรสาว เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากใช่หรือไม่”

จางหว่าไม่ได้ตอบ แต่หันไปมองเมิ่งปู้หลี่ซึ่งคุกเข่าอยู่ที่พื้น “หลังจากนั้นนางเยียนก็หายตัวไปรี”

เฟิงเสี่ยวหย่ายังเป็นผู้ตอบคำถามเช่นเดิม “ระหว่างทางกลับเรือนแรมดูเหมือนเจียนนางจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง นางแสดงอาการตื่นตระหนกอย่างชัดเจน หลังจากเอ่ยลาอีซู นางก็บอกกับปู้หลี่ว่าจะเข้านอนเช้าวันต่อมา เมิ่งปู้หลี่เห็นว่านางไม่ได้ตื่นนอนตามเวลาปกติ เมื่อเข้าไปดูก็พบว่านางหายตัวไป ทั้งไม่ได้ทิ้งข้อความใดๆ ไว้เลย”

จางหว่าจึงไปยังเมิ่งปู้หลี่ “ตัววรยุทธ์ของเจ้า เป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนลอบเข้ามาลักพาตัวนางไปจากเรือนแรมโดยที่เจ้าไม่รู้”

ริมฝีปากของเมิ่งปู้หลี่ขยับเล็กน้อย สีหน้ารู้สึกผิด สุดท้ายก็พุบปากกับพื้น

“ตอนนั้นเจ้าไม่อยู่รี” แวดตาของจางหว่าคมกริบขึ้นมาทันที “เจ้าไปทำอะไรอยู่”

“แม่วของเข...ตาย”

จางหว่าอึ้งไป

เฟิงเสี่ยวหย่าถอนหายใจเบาๆ “เขาเอาแม่วไปฝังที่ได้ต้นไม้ ไปเพียงชั่ว刻เดียว刻เดียวเท่านั้น”

“แม่วตายได้อย่างไร”

“ป่วยมาหลายวัน จนคืนนั้นทนไม่ไหวก็ขาดใจตาย”

“ไม่ใช่ฝีมือคนรี”

“ไม่น่าจะใช้”

แววดาของจางหว่าทอประกายวูบหนึ่ง เขาเริ่มครุ่นคิด

“หลังจากที่รู้ว่าแม่นางเสียชีวิตไป ปู้หลี่ก็สั่งให้เหล่าองครักษ์ลับที่เตรียมพร้อมอยู่บนเรือออกตามหา แต่ก็ไม่พบร่องรอยใดๆ ทั้งยังตรวจสอบแล้วว่าเหตุการณ์นี้ไม่เกี่ยวข้องกับหลินซูและอีซู นั่นย่อมหมายความว่า หากมิใช่เชียนฉางเยียนจากไปเอง...”

จางหว่าตัดบท “นางมิใช่คนเลื่อนลอย หากมีเรื่องด่วนต้องจากไป อย่างไม่รู้ก็ต้องบอกกล่าวไว้แน่”

“ถ้าเช่นนั้น...ก็เหลือความเป็นไปได้เพียงข้อเดียว...นางตกอยู่ในมือของสำนักหฺรู่อี้”

มีเพียงสำนักหฺรู่อี้เท่านั้นที่ลงมือกระทำการได้โดยไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ

และมีเพียงสำนักหฺรู่อี้เท่านั้นที่มีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น

กรือบ...จางหว่าบีบถ้วยชาในมือแตกละเอียดเป็นครั้งที่สอง คราวนี้นอกจากน้ำชาที่หกเลอะ ยังมีเลือดของเขาด้วย

“ฝ่าบาทโปรดทรงระงับโทสะ!” จี้เสียงรีบทำแผลให้เขา

เฟิงเสียวหย่าเหลือบมองเมื่งปู้หลี่ ก่อนเอ่ยซ้ำๆ “ปู้หลี่ภพพร่องหน้าที่ ยินดีรับโทษทัณฑ์ แต่เขาไม่เรื่องขออภัยอย่างหนึ่ง...ขอหาตัวแม่นางเสียให้พบ ก่อนจึงค่อยรับโทษ อยู่ต้องพบตัว ดายต้องพบศพ ไม่ว่าอย่างไรก็จะนำตัวนางกลับมาให้ได้”

“นางไม่ตายหรอก หากคนของสำนักหฺรู่อี้จับตัวนางไปจริง เชียนฉางเยียนที่ยังมีชีวิตอยู่ย่อมมีประโยชน์กว่าเชียนฉางเยียนที่ไร้ลมหายใจมากนัก” กล่าวถึงตรงนี้ จางหว่าก็ลุกขึ้น

เฟิงเสียวหย่าเห็นเขากำลังจะไปก็รีบเซ็นเก้าอี้รถเข็นตามไป “เจ้าคิดจะทำอย่างไร”

เวลานี้ฟ้าเริ่มสาง แสงอ่อนๆ ทะลุเมฆหมอก ส่องลงมายังลานเรือนอันรกร้างและจับที่ใบหน้าของจางหว่า เขาตอบซ้ำๆ ที่ละคำ “เจิงหวังส่งเทียบเชิญงานฉลองวันคล้ายวันประสูติมาให้ข้า ดังนั้น...ข้าตัดสินใจว่าจะเดินทางไปยังแคว้นเจิงด้วยตนเองสักครา”

รัชศกหว่าเงินปีที่หก ขึ้นเก้าค่ำเดือนห้า เขียนหวังล้มป่วย จึงเดินทางไป
พักรักษาตัวที่เขาสีตามคำแนะนำของแพทย์หลวง ราชกิจทั้งปวงมอบหมาย
ให้ใต้เท้าหลี่ ใต้เท้าฟั่น และใต้เท้าหยวนร่วมกันจัดการ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเขา
ออกเดินทางไปยังแคว้นเฉิงอย่างลับๆ พร้อมด้วยจีเสี๋ย หู่จื่อ และองครักษ์
หน่วยเขียนหนิวอีกยี่สิบนาย

ขึ้นสองค่ำเดือนหก เมื่อจางหว่าเดินทางมาถึงหลูวาน ฟาก็มีดแล้ว เขามุ่ง
ตรงไปยังเรือนแรมที่เซี่ยฉางเยียนหายตัวไปทันที เรือนแรมนั้นตั้งอยู่บน
ถนนวี่นเสี๋ยซึ่งเป็นย่านการค้าคึกคัก จึงมีชื่อว่าเรือนแรมวี่นเสี๋ยตามชื่อ
ถนน เป็นที่พักแรมที่มีราคาแพงที่สุดแห่งหนึ่งในหลูวาน ในแคว้นเฉิง ราคา
ค้างวดที่สูงย่อมหมายถึงระดับความปลอดภัยที่สูงด้วยเช่นกัน อีกทั้งเรือนแรม
แห่งนี้ยังเป็นของสกุลหลู เป็นที่ที่หู่จื่อเหรินตระเตรียมไว้ให้เซี่ยฉางเยียน

เรือนแรมมีสามชั้น มีคนงานและบ่าวรับใช้รวมหกสิบคน เมื่อมี
สายตาสอดส่องมากมายเช่นนี้ จึงแทบเป็นไปได้เลยที่จะลักพาตัวแขกไป
ลักคน ห้องพักของเซี่ยฉางเยียนอยู่ริมสุดทางปีกตะวันออกบนชั้นสาม ขอบ
ประตูด้านบนแกะสลักเป็นลายงูสองตัวเลื้อยพันอยู่ ภายในตกแต่งจัดวาง
อย่างสะดักสะบวย ทั้งยังมีความสงบเงียบท่ามกลางความซุกซนคึกคัก

นับตั้งแต่เซี่ยฉางเยียนหายตัวไป หู่จื่อเหรินก็ปิดห้องนี้ทันที ไม่
อนุญาตให้แขกเข้าพัก ด้วยเหตุนี้เมื่อจางหว่าเดินทางมาถึง ห้องพักนั้นจึง
ยังคงอยู่ในสภาพเดิม

หลูวานตั้งอยู่แถบทะเลทางใต้ มีสภาพอากาศชุ่มชื้นไร้ฝุ่น ต่างจาก
ทางเหนือที่มีพายุทรายจึงมีฝุ่นทรายคลุ้งตลบในอากาศ แม้จะไม่ได้ทำความ
สะอาดมาหนึ่งเดือน แต่ในห้องก็ไม่มีฝุ่นจับ ขณะที่จางหว่ายกหมอนขึ้น
จากเตียงอย่างไม่ได้ตั้งใจก็พบเส้นผมเส้นหนึ่งบนผ้าปูเตียง

เขาแน่ใจทันทีที่เห็นว่านี่คือเส้นผมของเซี่ยฉางเยียน เพราะเส้นผมนั้น
ดำและหนา ทั้งยังหยักศกเล็กน้อย แต่เพราะขาดการบำรุงรักษา จึงต่างจาก
เส้นผมของเหล่าสตรีในวังที่ทั้งดำขลับและอ่อนนุ่ม

เส้นผมของนางเคยลอยอยู่ในน้ำเย็นเฉียบ เคยผ่านพายุทราย มักถูก
เซ็ดให้แห้งอย่างลวกๆ และสาบด้วยนิ้วมืออยู่บ่อยๆ ด้วยเหตุนี้จึงค่อนข้างแห้ง
และหยาบ บ่งบอกถึงความไม่ใส่ใจของผู้เป็นเจ้าของ

แต่ในสายตาของจางหฺวา นี่น่าจะเป็นเส้นผมที่งดงามที่สุดในใต้หล้า

เขาหยิบผมเส้นนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง บรรจงใส่ไว้ในถุงเครื่องหอม
ที่พกติดตัว

หลังจากจี้เสียงทำการตรวจสอบเบื้องต้นแล้วก็กลับมารายงาน “ฝ่าบาท
ห้องพักนี้มีหน้าต่างสองบาน ด้านตะวันออกและด้านใต้ หน้าต่างด้านใต้
หันหน้าเข้าภายในเรือนแรม ไม่มีร่องรอยการเปิดหน้าต่างมาก่อน ส่วน
หน้าต่างด้านตะวันออกหันออกไปยังตรอกตัน สัญจรผ่านไม่ได้ เต็มไปด้วย
ข้าวของระเกะระกะและบ่อน้ำแห้งขุด หากแม่นางเซีย่ถูกพาตัวออกไป
ทางหน้าต่างด้านตะวันออก นอกจากบ่อน้ำนั้น ก็ไม่มีทางหนีอื่นอีก”

“สั่งให้คนปีนลงไปดูใหม่”

“พะยะค่ะ” จี้เสียงรับคำแล้วรีบออกไปทันที

ส่วนหฺวู่ยังคงอยู่ในห้อง ดวงตาดำลึกลับเบิกกว้าง พลังเอ่ยถาม
“ฝ่าบาท เราไม่ไปพักที่จุดพักม้าหรือพะยะค่ะ”

“คืนนี้พักที่นี้ก่อน ดูว่าพอตึกตึกจะเกิดอะไรขึ้น” จางหฺวาลูบกรอบ
หน้าต่างด้านตะวันออก พลังมองไปยังเหล้าองครักษ์ลับหนว่ยเขียนหนิว
ซึ่งกำลังสำรวจบ่อน้ำแห้งในตรอกตันด้านล่าง นัยน์ตาเป็นประกายรูปหัวใจ

คืนนั้นทั้งคืนไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆเกิดขึ้น ภายในห้องพักเงียบสงัด
แสงจันทร์ส่องผ่านกระดาศกรูหน้าต่างเข้ามาภายในห้อง อากาศเจือด้วย
ความชื้นจากลมทะเล เสมือนมืออ่อนโยนที่ช่วยปลดปล่อยความเหนียวล้า
และเกราะป้องกันตนเองออก

จางหฺวานอนอยู่บนเตียง จ้องมองผมเส้นนั้น ในใจเขาวางเปล่า เมื่อ
นอนไม่หลับจึงลุกขึ้นเดินไปยังหน้าต่างด้านตะวันออก ภายนอกมืดสนิท
แสงจันทร์ขีดจางสาดส่องเมืองหลวานยามค่ำคืน ทางด้านที่มีบ่อน้ำแห้งตั้งอยู่
ถูกกลืนไปกับความมืดจนหมดสิ้น

เมื่อฟ้าสาง จี้เสียงก็กลับมา

“ในบ่อมีทางลับอยู่จริง ๆ พะยะกะ แต่ถูกดินถมปิดทาง ต้องขุด
อยู่นานกว่าจะเดินทะลุไปได้ ปลายทางของทางลับอยู่บริเวณประตูหลังของ
ร้านขายพิณ”

จางหว่าผุดลุกขึ้นทันทีหลังจากที่นอนไม่หลับมาทั้งคืน

ร้านพิณตั้งอยู่บนถนนอวิ้นเสียง ห่างจากเรือนแรมไปไม่ถึงร้อยจั้ง ภายใน
ร้านตกแต่งหรูหรางดงาม ทว่ากลับเงียบเชียบ ไม่มีลูกค้าสักคน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อจางหว่าเดินเข้าไปในร้านพร้อมกับจี้เสียงและหูอี้
ลูกจ้างในร้านจึงกลัวจ้อเข้ามาต้อนรับ

จางหว่ากวาดตามองพิณทุกตัวที่จัดวางอยู่ในร้าน

ต้องยอมรับว่าร้านพิณนี้มีมาตรฐานที่ดีทีเดียว นอกจากจะมีพิณ
หลากหลายรูปแบบ ยังมีพิณโบราณล้ำค่ามากมาย แต่จางหว่าไม่ได้ใส่ใจ
เรื่องนี้ เขากวาดตามองเพียงผาดเดียวก็เอ่ยว่า “มีพิณที่ดีกว่านี้หรือไม่”

“พิณของช่างแซ่เหลยนี้เป็นพิณล้ำค่าที่สุดในร้านเล็ก ๆ ของเรา...”

ลูกจ้างร้านตั้งใจนำเสนอ แต่จี้เสียงตัดบทเขา “คุณชายของเราต้องการพิณ
ที่ดีกว่านี้”

ลูกจ้างร้านอึ้งไป ก่อนบอกว่า “โปรดรอสักครู่” จากนั้นก็เดินเข้าไป
ด้านในร้าน

จี้เสียงเดินเข้าไปข้าง ๆ จางหว่า เอ่ยว่า “ร้านของสกุลไช่ที่อยู่ติดกัน
เหมือนจะมีพิรุ”

“มีพิรุอย่างไร”

“องค์กรภัยประจํากายของหลินซู่อยู่ในร้านนั้น ดูเหมือนพวกเขากำลัง
รอใครอยู่ ตอนที่เราเดินเข้ามาก็ถูกพวกเขาจับตามอง”

จางหว่ายิ้ม “เพราะฉะนั้น ทางลับนั่นจึงใจชุดให้มาถึงที่นี่ เพื่อล่อ
เหยื่อให้มาติดกับเอง”

จี้เสียงอึ้งงัน ขณะนั้นลูกจ้างร้านก็กลับมาพอดี “คุณชาย เหลาปาน

ของเราเชิญท่านเข้าไปด้านใน...”

จางหว่าเดินนำจีเสียงและหฺรูอี้เข้าไปด้านในร้านทันที ภายในห้องด้านในมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ แสงสลัวส่องให้เห็นร่างที่มีหลังค่อมเล็กน้อย สวมเสื้อผ้าเนื้อหนา ทั้งยังกำลังไอเบาๆ

หฺรูอี้เบิกตากว้าง “เจ้าก็คือเหลาป่านร้านพิณนี้หรือ”

จางหว่าตอบคำถามแทนคนผู้นั้นว่า “ถูกต้อง ไม่เพียงเท่านั้น เขายังเป็นองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นฉิงด้วย องค์ชายหลินซู่ พบกันอีกแล้ว”

“เยียนหว่ง ไม่ได้พบกันนาน” คนผู้นั้นหันมามิ้ม คิ้วของเขาเรียวยาวราวกับवाद รูปโคมงดงามจนยากจะระบุว่าเป็นความงามของเพศใด

คราวนี้ไม่เพียงหฺรูอี้ แม้กระทั่งจีเสียงก็ยังคงใจ...คิดไม่ถึงว่าคนที่นั่งอยู่ในร้านพิณผู้นี้จะเป็นหลินซู่!

เหตุใดบ่อน้ำแห่งนี้นอกกำแพงด้านตะวันออกของเรือนแรมอวิ้นเสียงจึงมีทางลับเชื่อมมาถึงที่นี่ เหตุใดสถานที่แห่งนี้จึงเป็นฐานของหลินซู่ หรือคนที่ลักพาตัวเยียนหว่งไปก็คือหลินซู่ หรือว่าสำนักหฺรูอี้จะคาดการณ์ไว้แต่ต้นว่าจะมีคนค้นพบทางลับนี้ เหมือนอย่างที่ว่าบาตริสไว้ว่า นี่เป็นการล่อให้เยื่อมาติดกับ จากนั้นก็โยนความผิดให้หลินซู่

ข้อกังขามากมายผุดขึ้นในใจจีเสียง เมื่อเปรียบเทียบกับ จางหว่ากลับดูนิ่งสงบมาก เขานิ่งลงตรงข้ามหลินซู่ จากนั้นก็เอ่ยซ้ำๆ “พวกท่านกำลังรอเราอยู่หรือ”

“ขอตอบตามตรง มิใช่เช่นนั้น” หลินซู่รินชาให้จางหว่า

“ถ้าเช่นนั้นเป็นผูใด”

“เอ่อ...” กล่าวถึงตรงนี้ หลินซู่ก็มองออกไปด้านนอก “รอนาง”

เพิ่งฟุดจบ ก็มีเสียงทักทายของลูกจ้างร้านดังแว่วมาจากด้านนอก จากนั้นก็ได้ยินเสียงเบาๆ ของสตรีผู้หนึ่ง “ข้าต้องการลองพิณ”

ดวงตาของหฺรูอี้เป็นประกายวูบ เสียงนั้นไพเราะยิ่งนัก ไส้กังวานและอ่อนโยนดุจเสียงนกขมิ้นยามบินออกจากหุบเขา

ไม่นานนัก ดูเหมือนสตรีผู้นั้นจะนั่งลงและเริ่มลองดีดพิณ เมื่อเสียง

พินดั่งขึ้น ห่วงคิ้วของจางหுவาก็กระตุกเล็กน้อย

ท่วงทำนองที่นางดัดเป็นท่อนที่หนึ่งของเพลง จั๊บกิเลน ซึ่งมีชื่อว่า กิเลน
ครวญ

กิเลนเอ๋ย เจ้ากิเลน เจ้ามีคุณธรรมแลเมตตา ปรากฏกายไม่เป็นเวลา
เจ้าไม่ตกหลุมพราง แม้วางข่ายดักไปทั่ว กลับมืออาจจับเจ้าได้
กิเลนหนึ่งเขาทำกับ ผู้คนยุคนั้นได้แต่เฝ้าหวัง ว่าเจ้าจะนำมาซึ่ง
สิริมงคล

ทว่าบัดนี้มิรู้ว่าเจ้าจะปรากฏกายอีกเมื่อใด มีเพียงตำนานมหัศจรรย์
เล่าลือว่าเจ้ากินเหล็กถายเป็นทอง...

เช่นเดียวกับเซี่ยฉางเยียน แม้จางหுவาก็ไม่เชี่ยวชาญการบรรเลงพิณ
แต่กลับเป็นนักฟังดนตรีตัวฉกาจ แม้นักดนตรีในวังหลวงแคว้นเยียนจะมี
ไม่มากเท่าแคว้นนี้ แต่ก็ล้วนเป็นนักดนตรีชั้นยอด ทั้งยังมีเพียงเสี่ยวหย่าผู้มี
พรสวรรค์ด้านดนตรีไม่เป็นสองรองใครในใต้หล้าอยู่ข้างกาย เขาจึงได้ซึมซับ
เสียงดนตรีตั้งแต่เล็ก กล่าวได้ว่า สำหรับจางหุมาแล้ว ดนตรีที่ฟังเข้าหูนั้น
มีไม่มาก

ทว่าเพลง จั๊บกิเลน นี้บรรเลงได้ไพเราะยิ่ง ท่วงทำนองยามถ่ายทอด
อารมณ์แคนดูเสียงร่วกลอง ยามถ่ายทอดอารมณ์กำสรดดูเสียงทอด
ถอนใจแผ่วเบา เสียงพิณปลุกเร้าเรื่องราวบางอย่างในใจจางหุวจนทำให้หัวใจ
ของเขาเต้นแรงโดยไม่รู้ตัว

เขาคิดถึงตอนที่พบกับเซี่ยฉางเยียนอีกครั้งที่ริมลำธารในป่าวันอี...

ตอนนั้น นางกำลังคุกเข่าอยู่ใต้ต้นเหอเถา ขุดหลุมหลุมหนึ่ง แล้ว
วางเลื้อยคลมขนจึงจอกลงไป

ก่อนหน้านั้นทั้งสองเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกันนานครึ่งค่อนปี เขาสอน
นาง ขัดเกลานาง ได้เห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใส โมโหแฉงอน ทั้งยังได้เห็นนาง
หงุดหงิดขื่นอาย บริสุทธิไร้เดียงสา

กระทั่งได้มาพบกันที่ป่าวนอวี้อีกครา เมื่อเขาได้เห็นเสียงนางเยียน
ในสภาพเช่นนั้น จึงเป็นครั้งแรกที่หัวใจหวนไหวด้วยความเจ็บปวด

เขายากปกป้องนาง ยากปลอมโยนนาง ยากเช็ดน้ำตาให้นาง
ยากทำให้นางคลายความโศกเศร้า

เขายากกำจัดสำนักหรือที่นั่นที่ สะสางความแค้นให้หมดสิ้น นำทุกสิ่ง
บนโลกมาวางตรงหน้านาง เพื่อทำให้นางยิ้มได้

...น่าจะนับตั้งแต่ชั่วขณะนั้นที่ข้าเริ่มรักนางเยียนจริงๆ

ทว่าจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่ได้ข่าวคราวของนาง ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้พบ
กันอีกหรือไม่...

เมื่อเสียงพิณท่อนสุดท้ายค่อยๆ แผ่วเบาจนเลื่อนหายไป จางหว่าก็ปรบมือ

“โพละยังนัก ดุจเขาไถ่ซานสูงตระหง่าน ดุจแม่น้ำเจียงกวางไหล
สุดสายตก...หรือ” ซื่อพิณนั้นแล้วมอบให้ผู้บรรเลงพิณ

หรือซึ่งส่งลืออยู่นานแล้วรีบรุดออกไปทันที ขณะที่เงยเสียงกลับมา
จางหว่าด้วยความประหลาดใจ

หลินชู่เล็กคว่ำพลางเอ่ย “ฝ่าบาทโปรดเพลงนี้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“อืม” ดันกำเนิดแห่งสรรพเสียงเกิดแต่ใจคน เป็นสิ่งที่จางหว่า
ตระหนักรู้ขึ้นในใจ เมื่อได้ยินเสียงพิณของผู้บรรเลงคนนี้ก็ยิ่งทำให้เขาเข้าใจ
ลึกซึ้งขึ้น

นางเยียน เจ้าอยู่ที่นี่ใด หิวหรือไม่ กระหายหรือไม่ ได้รับบาดเจ็บ
หรือไม่

ไม่ต้องกลัว เราจะต้องตามหาเจ้าให้พบ

ต่อให้ต้องขุดผืนดินทั่วแคว้นจนถึงลงไปถึงสามนิจ์ เราก็จะต้องช่วยเจ้า
ออกมาให้ได้ จากนั้นก็พาเจ้ากลับบ้าน

จางหว่าไม่พูดอะไร เขาลุกขึ้นจากที่นั่ง

หลินชู่เอ่ย “ฝ่าบาท ข้ายังกล่าวไม่จบ”

“มีเรื่องอะไร เอาไว้พบกันที่จุดพักม้าเถิด” จางหว่าเดินออกไปทาง

ประตูลัง

หลินชู่มองตามหลังเขาไป ผ่านไปครู่ใหญ่จึงติดนิ้วเรียกผู้ติดตาม
“ตรวจสอบหรือยังว่าเยียนหวังเดินทางมาแคว้นเฉิงอย่างลับๆ ด้วยเหตุใด”

ผู้ติดตามคุกเข่าลงตอบ “ก่อนจะมาถึงที่นี่ เยียนหวังไปที่เรือนแรม
อวิ้นเสียง ดูเหมือนกำลังตามหาคน”

“เรือนแรมอวิ้นเสียง? เหตุใดจึงซ่อนคุณหนู?”

“พระองค์ทรงลืมไปแล้วหรือ องค์หญิงสามทรงพบสื่อจิวหลางในนาม
ของพระองค์ สื่อจิวหลางผู้นั้นพักอยู่ที่เรือนแรมอวิ้นเสียง เมื่อองค์หญิงสาม
กลับมาก็ยังกริ้วมากใหญ่ เพราะสื่อจิวหลางผู้นั้นเป็นสตรี...”

แวตาทองหลินชู่บ่นไปพลางน้อย เมื่อมองไปนอกห้องก็พบว่าสตรี
ผู้บรรเลงพิณจากไปแล้ว “ไม่ว่าอย่างไรก็ส่งคนไปคอยจับตามองเยียนหวังไว้
ใกล้ถึงวันคล้ายวันประสูติของพระบิดาแล้ว จะให้เกิดความผิดพลาดใดๆ
ไม่ได้เด็ดขาด”

“พะยะค่ะ”

บนรถม้า หรือมีท่าที่เด่นชัดอย่างเห็นได้ชัด “ฝ่าบาท! ผู้ที่ติดพิณเป็น
แม่นางที่ยังอายุน้อยมาก หากบนใบหน้านางมิได้มีรอยแผลเป็นสีแดง ย่อม
นับว่าเป็นสตรีโฉมผู้หนึ่ง! ฝ่าบาททรงคิดว่า นางกับเฮ่อกง ใครติดพิณ
ได้ไพเราะกว่ากันหรือพะยะค่ะ”

“ย่อมต้องเป็นเฮ่อกงแน่นอน” จี้เสียงตอบ

“เจ้าฟังเป็นกับเขาด้วยรี” หรือปราชญ์ตามองจี้เสียงผาดหนึ่ง “ข้าคิดว่า
แม่นางผู้นี้บรรเลงได้ไพเราะกว่า ฝ่าบาททรงดื่มตำจนแทบจะกันแสงออกมา
เลยทีเดียว แต่ยามที่ฝ่าบาททรงฟังเฮ่อกงติดพิณ กลับไม่เคยกันแสง”

จางหวาดตอบเสียงเรียบ “เสียหยาบรรเลงได้เหนือชั้นกว่า”

“เพราะเหตุใดหรือพะยะค่ะ”

“สตรีผู้นี้ยังเยาว์วัย ประสบการณ์ยังดั้นเดิน ฟังจากเสียงดนตรีที่
บรรเลง นางน่าจะเป็นแม่นางที่ครอบครัวยิ่งงุนงุนอย่างประคบประหม่อม”

เห็นหรือยังไม่เข้าใจ จางหว่าจึงยิ้มเอ่ยว่า “เพลง จั๊กกิลอนที่นางบรรเลงเมื่อครู่ หากให้เลี้ยวหย่ามาบรรเลง เราคงไม่ยากร้องให้ แต่คงหัวใจแหลกสลาย”

หรืออึ้งไป ดูเหมือนเขาจะกระจำใจแล้ว

จึงเสียงเปลี่ยนเรื่อง “ฝ่าบาท เราจะไปที่จุดพักม้ากันตอนนี้หรือพะย่ะค่ะ”

“อืม”

“ถ้าเช่นนั้น เรื่องตามหาแม่นางเสีย...”

“รอ” จางหว่าเลิกม่านรถม้าขึ้น มองพยับเมฆกลางสายลมพัดโหมที่ขอบฟ้า พลังเอ่ยเสียงเบา “เหตุอันวายกำลังจะเกิดขึ้นที่นี่ เคลื่อนไหวมิสู้หนึ่งสงบ”

จางหว่ามาถึงจุดพักม้าได้ไม่นาน ก็ได้รับเทียบเชิญจากเจิงหวัง

เขาพอลึกเทียบเชิญซึ่งมีตราสัญลักษณ์รูปงูสีเงินอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ส่งสัญญาณทางสายตากให้จี้เสียง

จี้เสียงรีบเรียกกองครึกษ์ลับมานายหนึ่ง “บอกเรื่องที่เจ้าสืบได้มาให้หมด”

“ขอรับ เราได้ข่าวมาว่าอี่หวังก็มาแคว้นเฉิงด้วยตนเอง ระหว่างทางอี่หวังตกน้ำ ได้ราชทูตแคว้นบี้ช่วยไว้ได้ แคว้นบี้ส่งตงบี้โหวนามเจียงหว่านอี่กับแม่ทัพใหญ่พานฟิงมา ยังมีแม่นางน้อยแซ่อู๋ติดตามมาด้วยอีกคน ได้ยินว่านางเป็นศิษย์น้องของเจียงหว่านอี่ ทั้งยังเป็นทีนับนหน้าถือดาในหมู่ราชทูต”

จางหว่าฟังผ่านๆ ไม่ได้ใส่ใจนัก แต่แล้วองครึกษ์ลับก็เอ่ยต่อ “นางก็คือผู้ที่บรรเลงพิณที่ร้านขายพิณพะย่ะค่ะ”

จี้เสียงเอ่ยด้วยความตกใจ “บังเอิญเช่นนั้นเชียวรี”

“ไม่เพียงเท่านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับอี่หวังก็ยังไม่ธรรมดาด้วย เมื่อคืนองค์ชายสามแคว้นเฉิงเชิญนางไปงานเลี้ยงรับรองเพียงลำพัง ทั้งคีนางมิได้กลับที่พัก กระทั่งเช้านี้ อี่หวังจึงเป็นผู้ไปรับนางกลับมาด้วยตนเอง”

จางหว่าหลุดหัวเราะออกมา “เช่นนั้นรี คนที่ทำให้เธออี่ใส่ใจได้ถึงเพียงนี้ คงมิใช่เพียงเพราะบรรเลงพิณได้ดีเยี่ยม หากรู้แต่แรก จะออกไป

พบหน้าเล็กน้อย”

จีเสียงถามด้วยความสงสัย “องค์ชายใหญ่แคว้นเฉิงบอกว่ากำลังรอ
แม่นางอวี๋ นี่เป็นเพราะเหตุใดหรือพะย่ะค่ะ”

จางหฺวาพลิกเทียบเชิญซึ่งมีตราประทับรูปงูสีเงินในมือไปมา พลังเอ่ย
เยาะเบาๆ “ดูเหมือนเฉิงหวังคงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน”

จีเสียงตกใจ “ฝ่าบาททรงหมายความว่า องค์ชายทั้งสามกำลังช่วงชิง
บัลลังก์ และคนที่แคว้นปี้สนับสนุนก็คือ...หลินซู?”

“เป็นไปได้มากทีเดียว”

“แล้ว...อี่หวังเล่า”

จางหฺวาใคร่ครวญครุ่นหนึ่ง “โดยเนื้อแท้แล้ว เช่ออี้เป็นพ่อค้า ผู้ใดให้
ผลประโยชน์แก่เขามากที่สุด เขาย่อมสนับสนุนผู้นั้น”

“เช่นนั้น...แล้วฝ่าบาทล่ะพะย่ะค่ะ”

จางหฺวาถามจีเสียงกลับ “เจ้าคิดอย่างไร”

จีเสียงตอบอย่างอาภายว่า “ฝ่าบาทย่อมต้องทรงเลือกผู้ที่มีคุณธรรม
และความสามารถแน่นอน”

“อ้อ? เพราะเหตุใด”

“มีเพียงวิธีนี้ จึงจะช่วยให้ฝ่าบาทและแม่นางเสี่ยวต่อกรกับสำนักหฺรู้อ
ได้”

จางหฺวามองจีเสียง แล้วหันไปมองหฺรู้อซึ่งหลับครอกฟุ้งอยู่บนเตียง
ด้านข้าง เป็นพี่น้องฝาแฝดกันแท้ๆ หน้าตาเหมือนกันราวกับแกะ แต่หฺรู้อ
ใสบริสุทธิ์ดูน่า ขนชะที่จีเสียงกระจำเริ่สรวคั่นต้อง

เขาอดยกมือขึ้นตบไหล่จีเสียงไม่ได้ “สมองของพวกเจ้าสองพี่น้อง
คงจะรวมมาอยู่ที่ตัวเจ้าเพียงคนเดียว”

จีเสียงเองก็เหลือบมองหฺรู้อซึ่งกำลังนอนกรนอยู่ แล้วก็หลุดหัวเราะ
ออกมา

“ไปเถอะ” จางหฺวายกมุขปาก “ไปเยี่ยมเฉิงหวังซึ่งจะมีชีวิตอยู่ได้อีก
ไม่นานเล็กน้อย”

ตอนที่จางหுவาเห็นหมิงกงในวังหลวงแคว้นเฉิงนั้น เขากำลังนั่งอาบแดดอยู่บนเก้าอี้รถเข็น

ครึ่งปีก่อน จู่ๆ เจ้าแคว้นผู้ทะเยอทะยานคนนี้ก็เกิดล้มป่วยลงด้วยโรคลมบัจจุบัน จากนั้นสุขภาพก็ทรุดโทรมลงเรื่อยมา บนใบหน้าของเขามีริ้วรอยลึกสองข้างแก้ม ทางตาตก ดูราวเลือดดาวเผ่าที่หน้าตากลัดกลุ้มเป็นทุกข์

นางกำนัลหน้าตาสะสวยสองนางปรนนิบัติอยู่ข้างกาย

“ฝ่าบาท เย็นห้วงเสด็จมาถึงแล้ว” นางกำนัลคนหนึ่งเอ่ยที่ข้างหูเขา

หมิงกงหันหน้ามาอย่างเหม่อลอย สายตาทอดผ่านจางหுவามองไปยังเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมายโดยมิได้เอ่ยอะไร

นางกำนัลสีหน้าที่ลำบากใจเล็กน้อย หันไปกล่าวกับจางหுவาว่า “ฝ่าบาท เพิ่งเสวยพระโอสถไป อาจะยังทรงซึมเซา...”

“ไม่เป็นไร เราจะนั่งเป็นเพื่อนเอง” จางหுவายกชายชุดยาวขึ้น นั่งลงข้างๆ หมิงกง

นางกำนัลทั้งสองสบตากัน

จางหுவาเอ่ยขึ้นอีก “ซาเล่! ทำไมรี หวงตี้ของพวกเจ้าไม่เต็มชา เราก็เลยไม่มีชาดื่มไปด้วยรี”

นางกำนัลคนหนึ่งรีบไปนำชามาด้วยความตื่นกลัว ส่วนนางกำนัลอีกคนหมอบอยู่ข้างเท้าหมิงกง คอยทูลบขานให้เขาเบาๆ

ชั่วขณะนั้น ภายในสวนเจียบงบง แสงตะวันยามคิมหันต์สาดส่องจนทำให้รู้สึกง่วงงุน

จางหுவามองไปที่หมิงกงอีกครั้ง คิดย้อนไปเมื่อครั้งอายุหกขวบ ตนเกือบถูกคนของสำนักหฺงอู้จับตัวมาให้คนผู้นี้ แต่เมื่อมาเห็นอีกฝ่ายในสภาพล้มป่วยไร้พลังชีวิตเช่นนี้ ก็อดรู้สึกสงวนใจไม่ได้

สี่แคว้นได้เหล่าต่างแก่งแย่งช่วงชิงอำนาจ เฉิงหวังช่องสุ่มกำลังมานาน คิดโจมตีแคว้นอี้ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ แคว้นเยียนเองก็ประติษฐ์คิดค้นเรือรบและเพิ่มกำลังทหาร หมายช่วงชิงโอกาสบุกตีแคว้นเฉิงระหว่างที่อีกฝ่าย

ไว้กองกำลังประจำการ แต่แล้วจู่ๆ แคว้นเฉิงกลับขาดผู้นำกะทันหัน

สงครามครั้งใหญ่จึงมีได้ปะทุขึ้น แม้อาการของเฉิงหวังจะทรุดหนัก แต่แคว้นเฉิงกลับอยู่รอดปลอดภัยเป็นการชั่วคราว...ลิขิตสวรรค์ ช่างน่าสะท่อนใจนัก

หากคาดเดาไม่ผิด บัดนี้ศึกชิงบัลลังก์ภายในแคว้นได้ก่อตัวขึ้นแล้ว ดูเผินๆ เหมือนบ้านเมืองยังคงสงบสุขไร้ความวุ่นวาย แต่แท้จริงคลื่นใต้น้ำกำลังถาโถม ส่วนองค์ชายที่มีโอกาสชนะศึกครั้งนี้มากที่สุด คงหนีไม่พ้นองค์ชายที่สำนักหรือให้การสนับสนุน ทั้งยังเป็นไปได้ถึงกระทั่งสำนักหรือสัมผัสถึงภัยอันตรายจากแผนการของแคว้นเยียน ดังนั้นจึงชิงลงมือวางยาพิษหมิงกงที่ควบคุมยากและมั่วหะลุเสียก่อน เพื่อส่งเสริมเจ้าแคว้นผู้เชื่อฟังคนใหม่ขึ้นมาแทน

ถ้าเช่นนั้น ใครเล่าที่จะเป็นหุ่นเชิดคนต่อไปของพวกเขา หลินซู่ หานฉี หรือว่าอู่เฟย

แล้วหมิงกงนัดเข้ามาพบเป็นการส่วนตัวด้วยจุดประสงค์ใด

หากว่ากันตามจริง หมิงกงป่วยหนักถึงเพียงนี้ สติรับรู้คงไม่สมบูรณ์ ถ้าเช่นนั้น ใครกันที่แอบอ้างชื่อเขาเชิญข้าเข้าวังมา หรือว่า...

คิดถึงตรงนี้ จางหுவาก็สะดุ้งในใจ เขาหันไปมองตามสายตาหมิงกงก็พบว่าหมิงกงกำลังมองต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้นั้นสูงใหญ่มาก ลักลิบจ้องเห็นจะได้ เปลือกไม้สีเทาดำ กิ่งก้านทับซ้อนเกี้ยวกระหวัดกันอย่างไร้ระเบียบ ทั้งยังเห็นร่องรอยการตัดแต่งกิ่งก้านมากมาย

จางหுவามองหมิงกงอย่างครุ่นคิด ขณะเดียวกัน หมิงกงก็เหลือบมองมาที่เขา แววดานั้นแสดงอารมณ์ซับซ้อน ทันใดนั้น นางกำนัลที่กำลังทูลหาให้หมิงกงก็เอ่ยเสียงเบาว่า “เยียนหวังเพคะ เจ้าแคว้นของเราทรงถูกองค์ชายใหญ่ควบคุม ไร้อิสระ ขอฝ่าบาทโปรดทรงช่วยด้วย”

จางหุวาลึกคิ้ว มองไปที่หมิงกง แต่หมิงกงกลับหลุบตาลง ราวกับไม่ได้ยินอะไร

จางหุวายิ้มเอ่ยว่า “เหตุใดเราต้องช่วย”

นางกำนัลตอบด้วยน้ำเสียงร้อนรน “หากสำเร็จ เราจะคืนคนที่ฝ่าบาททรงต้องการให้”

จางหว่านตุลลุกขึ้นทันที มือใต้แขนเสื้อกำหมัดแน่น แม้จะไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า แต่หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง... *ฉางเยียนอยู่! ในมือหมีงวงรี!*

ทว่าเวลานี้ หมีงวงกลับมองไปยังต้นไม้ต้นนั้นอีกครั้ง

จางหว่านรีตะลึงเล็กน้อย ขณะนั้นเอง นางกำนัลที่ไปเอาซากก็กลับมา นางกำนัลที่กำลังทุบขาให้หมีงวงก้มหน้าลงทันที ไม่เอ่ยอะไรอีก

จางหว่านเียบไปนาน จึงค่อยๆ นั่งลง

จึงหวนนึกที่ได้ยินเสียงขานบอกของมหาตเล็ก “องค์ชายใหญ่เสด็จ...”

เมื่อจางหว่านหันไปก็เห็นหลินซูเดินมาด้วยท่าที่รีบร้อน ยังไม่ทันแสดงความเคารพ เขาก็ดำหนีนางกำนัลก่อน “พระบิดาต้องลมไม่ได้ พวกเจ้าไม่รู้รี ยังไม่รีบพาพระบิดากลับเข้าตำหนักอีก!”

นางกำนัลทั้งสองรีบคุกเข่าขอขมา จากนั้นก็รีบเซ็นหมีงวงกลับเข้าไป หมีงวงก้มหน้า คีระสะลัปหงเป็นครั้งคราว เหมือนจะหลับไปแล้ว

จากนั้นหลินซูจึงหันกลับมาค้อมตัวคารวะจางหว่านพลางเอ่ย “เยียนหวัง ครึ่งปีมานี้พระบิดามีพระสติไม่สมบูรณ์นัก ครึ่งนี้ที่ทรงส่งเทียบเชิญไป น่าจะเพราะทรงเลอะเลือน โปรดอภัยที่เสียมารยาทในครั้งนี้”

จางหว่านล้วงเทียบเชิญออกมาจากแขนเสื้อ ยื่นให้หลินซู “นี่มิใช่เทียบเชิญที่ท่านเป็นผู้ส่งมาหรือ”

หลินซูหน้าซีดเผือด ริมฝีปากขยับเล็กน้อย สุดท้ายก็รับเทียบเชิญไปแล้วนั่งลงอย่างสงบ

จางหว่านเห็นเขายอมรับโดยดีก็อดมุ่นคิ้วไม่ได้

หลินซูเียบไปครู่ใหญ่ สุดท้ายดูเหมือนจะตัดสินใจได้จึงเอ่ยว่า “เยียนหวัง จะว่าไปนี่นับว่าเสียมารยาทยิ่งนัก แต่ข้า...เลื่อมใสในตัวท่านมาตลอด”

จางหว่านหัวเราะเบาๆ

ทว่าสีหน้าของหลินซู่กลับยิ่งจริงจัง “ตอนที่ข้าอายุสามขวบ พระบิดา ทรงพาข้าไปที่คลังแสง ทรงยื่นดาบยาวเล่มหนึ่งให้ข้า ดาบเล่มนั้นหนักมาก ข้าถือไม่ไหวจึงล้มลงกับพื้น พระบิดาทรงตบหน้าข้าด้วยหลังพระหัตถ์พลาง ตำหนิว่า ‘เศษสวะ เจ้าอ่อนแอเช่นนี้ ภายหน้าจะสืบทอดบัลลังก์ได้อย่างไร’ นับแต่นั้น ข้าก็อยู่อย่างหวาดผวาเรื่อยมา”

“ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเชิญเรามาเพื่อระบายความในใจอย่างนั้นหรือ” แม้จางหวนจะยิ้ม แต่คำพูดของเขาช่างไร้เยื่อใย

ริมฝีปากของหลินซู่ขยับหลายครั้ง สายตาจับจ้องไปที่จางหวน เนื่องจากผิวของเขาซีดขาวมาก จึงทำให้เงาที่ทอดอยู่เบื้องหน้าชัดเจนยิ่งขึ้น อีก “ฝ่าบาทคงจะคิดว่าข้ากักบริเวณพระบิดา กุมอำนาจในราชสำนัก คิดขึ้น ครองบัลลังก์แทนใช่หรือไม่”

จางหวนริษยาให้ตนเองอย่างไม่เรงร้อน ไม่ได้ตอบอะไร

“เกรงว่าคนหัวหลักก็คงคิดเช่นนี้...แต่ช่างเถิด ขอประทานอภัยที่รบกวน ฝ่าบาทในครั้งนี้ มหาเด็กลีเกิ้ล สิ่งเขียนหวังเสด็จกลับจุดพักม้า” กล่าวจบ หลินซู่ก็ลุกขึ้น เดินจากไปอย่างเศร้าสร้อย

จางหวนมองตามหลังเขา แกว่งตาเคร่งขรึม แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ รังเขาไว้

ขณะอยู่บนรถม้าระหว่างทางกลับไปยังจุดพักม้า จางหวนนั่งหลับตาเอนหลัง อยู่บนตั่ง รู้สึกอ่อนล้าไปทั้งกาย

จีเสียงซึ่งอยู่ข้างๆ ไม่กล้าถาม ขณะที่ใจคอไม่ดีอยู่นั้น จางหวนก็เอ๋ย ขึ้นเบาๆ “เป็นความผิดของเรา”

จีเสียงอึ้งไป

“เราคาดไม่ถึงว่าแคว้นเฉิงจะเกิดความขัดแย้งภายใน ทำให้นางเยียน ต้องเข้าไปพัวพันด้วย”

“มิใช่สำนักหรือจับตัวแม่นางเซียไปหรือพะย่ะค่ะ”

“ต่อให้เป็นเช่นนั้น ก็เป็นเพราะต้องการพุ่งเป้ามาที่เราอยู่ดี” จิบตัว

สื่อจิตกลางผู้เขียนบันทึกการเดินทางไปจะมีประโยชน์อันใด แต่เป็นเพราะพวกนั้นเห็นว่านางมีฐานะเป็น“อดีตคู่หมั้นของเยียนหวัง” เสียมากกว่า

แม้ทั้งสองจะยกเลิกการหมั้นหมายกันไป แต่หากสังเกตให้ดีก็จะพบเงื่อนงำบางอย่าง อย่างเช่น ที่ผ่านมาข้างกายเซี่ยฉางเยียนจะมีองครักษ์ลับของเยียนหวังคอยอารักขาอยู่ตลอดเวลา เรื่องที่เซี่ยฉางเยียนใช้เป็นเรื่องที่เยียนหวังมอบให้ อีกทั้งกระทั่งบัดนี้ เยียนหวังก็ยังไม่ได้แต่งงาน...

หากหมิงกงถูกหลินซู่กักบริเวณจริง ถ้าเช่นนั้นจุดประสงค์ที่เขาให้สำนักหรือจับตัวเซี่ยฉางเยียนไปก็ชัดเจน เขาต้องการล่อให้เยียนหวังมาช่วยตน แต่คำพูดของนางก้านลคนนั้นเชื่อถือได้จริงหรือ

ยังมีหลินซู่ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากแคว้นปี และดูเหมือนชัยชนะจะอยู่ในกำมือเขา แต่เหตุใดเขากลับมีท่าทีหดหู่สิ้นหวัง ทั้งยังลงมือชิงชิงขอความช่วยเหลือจากเยียนหวังด้วย เขาทำเช่นนั้นเพื่ออะไร

ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็เป็นต้นเหตุให้ฉางเยียนถูกจับตัวไป นี่คือความจริงที่ไร้ข้อกังขา หากการกระดานนี้หากเดินพลาด ฉางเยียนย่อมกลายเป็นตัวหมากที่ต้องเสียไป

พอคิดเช่นนั้น จางหวาก็มือสั่นโดยไม่อาจควบคุม

ความจริงชีวิตของเขามีได้ราบรื่นสวยงามดังฉากหน้าที่ปรากฏ กล่าวกันว่าเยียนหวังมีชะตาชีวิตราบรื่นแต่กำเนิด หลังจากขึ้นครองราชย์ก็รับฟังความเห็นจากปวงประชา สร้างคุณูปการยิ่งใหญ่ แต่ผู้ใดจะล่วงรู้ว่เบื้องหลังความสำเร็จอันงดงามเหล่านี้ แฝงเร้นด้วยภยันตรายและความโหดร้ายเหลือคณานับ ทั้งยังเดิมพันอยู่บนความเป็นความตาย

เขาเคยโกรธเกรี้ยวนับครั้งไม่ถ้วน เคยรื้อนรจนรจนกระวายไม่รู้ที่หนสองมือกำแน่นสิ้นเทา แต่แล้วก็จำต้องบังคับให้ตนเองค่อยๆ คลายมือออก

ยี่สิบสองปีมานี้ เขาสูญเสียสิ่งต่างๆ ไปมากมายนับไม่ถ้วน ทุกครั้งที่สูญเสีย เขาทำได้เพียงมองดูเงียบๆ และแบกรับความทุกข์ไว้เพียงลำพัง ทว่าครั้งนี้ โชคชะตากำลังถล่มดวงตาแดงก่ำ พร้อมส่งเสียงหัวเราะเยาะหยันเขาอีกครั้ง รวากับกำลังพูดว่า...ไปเกิดใหม่อีกครั้งเถอะ

เจ้าอวดอ้างว่าตนเป็นผีเสื้อมิใช่รี เจ้าเจาะรังใหม่ออกมาเป็นครั้งที่สอง เพื่อเกิดใหม่ได้หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นก็ลองดูอีกสักครั้งสิ

จางหฺวาพลันซัดนาคขึ้น “ทางเลี้ยวหยาตริยมพร้อมแล้วรี”

“พะยะค่ะ กองทัพเรือปิ่นโจว อิ่นโจว และยางโจวเคลื่อนทัพมารวมพลกันแล้ว เหลือเพียงรอคำสั่งเคลื่อนพลเท่านั้น” จี้เสียงกล่าวถึงตรงนี้ก็มิลืหน้าลึงเล “แต่ว่า...เมื่อครั้งที่ท่านราชครูยังมีชีวิตอยู่เคยบอกไว้ว่า ‘หยุดอาวูท สงครามจึงสัมฤทธิ์’⁴ ถ้าเปียนเราจะเป็นผู้เริ่มก่อสงครามจริง ๆ หรือพะยะค่ะ”

“ก่อสงคราม?” แววดาเหี่ยมเกรียมนำเกรงขามฉายขึ้นในดวงตาของจางหฺวาอุบหนึ่ง “เจ้าผิดแล้ว สงครามเริ่มขึ้นแล้ว เราถูกบีบให้เข้าร่วมสงครามต่างหาก”

สิ่งที่หูอี้เห็นและรับรู้คือ หลังจากเขียนหวังกลับมาจากวังหลวงแคว้นเฉิง แม้จะอารมณ์ไม่สู้ดี แต่ก็ดูกระตือรือร้น แววดาเป็นประกายยิ่ง ทั้งยังมีคนมาพบเขาเป็นการลับหลายกลุ่ม

ส่วนเรื่องที่สาเขียนหวังกำลังทำอะไรรัน เขาไม่รู้ หรืออาจพูดได้ว่าจิตใจไม่เข้าไปยุ่ง

แม้จะเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน แต่ดูเหมือนจี้เสียงจะแย่งชิงพละกำลังและสติปัญญาจากเขาไปหมดตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ไม่ว่าจะเรียนหนังสือหรือฝึกวรยุทธ์ เขาก็อ่อนด้อยกว่าน้องชายมาก นานวันเข้า เขาก็ลืมนึกถึงความตั้งใจไปเอง ฝึกวรยุทธ์ช่างเหนื่อยยาก ต้องตากแดดตากลมตากฝน ทั้งยังนอนไม่พอ ท่องหนังสือช่างเหนื่อยยาก น่าเบื่อวังวนนอนนำปวดหัว ทั้งยังนอนไม่พอ เขาเป็นชนที่ ชีวิตนี้แม้จะมีอำนาจบารมีหรือสิ่งสมคุณนามความดีมาเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ มิสู้ฉกฉวยความสุขที่อยู่ตรงหน้าดีกว่า

⁴มีความหมายว่า การไม่ก่อสงคราม ทำให้อีกฝ่ายยอมจำนนโดยไม่ใช้อาวุธเข้าทำหั้น จึงจะเป็นผลสำเร็จของการทำสงครามที่แท้จริง

ขณะที่เยียนหวังเองก็ได้ต้องการสติปัญญาหรือวรยุทธ์จากเขา โดยมากยามที่อยู่ข้างกายเยียนหวัง เขาก็เพียงคอยสร้างความสำราญ จะว่าไป สิ่งเดียวที่ทำให้เขาต่างจากผีเสื้อทรงเลี้ยงก็คือ เขาพูดได้ แต่ผีเสื้อพูดไม่ได้

แม้กระนั้น หรืออีกทีเทิดทูนเยียนหวังยิ่งนัก ในสายตาเขา ไม่มีเจ้าเหนือหัวคนใดที่ปรีชาสามารถ อ่อนโยนและเข้าถึงง่ายเช่นนี้อีกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อครั้งประกาศใช้กฎหมายห้ามค้ามนุษย์เมื่อต้นปี หรือถึงกับร้องให้ไฮออกมากลางห้องพระโรง

เขากับจี้เสียงเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน มารดาสิ้นใจเพราะคลอดยาก จากนั้นบิดาก็แต่งงานใหม่ เมื่ออายุได้ห้าขวบ บิดาก็ล้มป่วยและสิ้นใจไป แม่เลี้ยงจึงขายทั้งคู่ไปเป็นขันทีในวัง แม้เขากับจี้เสียงจะมีดวงชะตาแปดอักษร^๕ที่เหมาะสม จนได้รับเลือกจากไท้ซ่งหวงให้คอยดูแลรับใช้ข้างกาย จางหฺวา ทั้งยังเป็นทีโปรดปรานยิ่งนัก แต่เนื่องจากทั้งสองมีร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ จึงเป็นปมด้อยไปชั่วชีวิต เสียดยายทีหลังจากแม่เลี้ยงขายพวกเขา เข้าวังได้ไม่นาน นางก็ล้มป่วยและสิ้นใจไป แม้ทั้งสองอยากจะทำแก้แค้น แต่เป้าหมายก็ไม่อยู่ให้แก้แค้นแล้ว

หากยามนั้นมีการบังคับใช้กฎหมายข้อที่ว่า “การซื้อขายเด็กอายุต่ำกว่าสิบขวบ ไม่ว่าโดยความยินยอมของบิดามารดาหรือไม่ ล้วนถือเป็นอาญา” ก็คงดียิ่งนัก!

หรือร้องให้สะอึกสะอื้นอยู่ในห้องพระโรง จนบรรดาขุนนางต้องหยุดหารือข้อราชการ หันมามองเขาร้องให้ด้วยความกระอักกระอ่วน

ขณะที่ขุนนางผู้หนึ่งเสนอว่า “เชิญหรืออีกงงไปพักผ่อนในตำหนักหลังก่อนดีหรือไม่” จางหฺวากลับยิ้มพลางเอ่ย “เพียงเท่านี้ก็ทนดูไม่ไหวแล้วรีเขายังร้องให้ให้อายชิง^๖ดูได้ แต่ยังมีเด็กที่ถูกขายอีกตั้งไม่รู้เท่าไร ที่ไม่ว่า

^๕“ปาจ้อ” หรือ “เปียยี่สี่เถียว” คือดวงชะตาที่ผูกขึ้นด้วยตัวอักษร 8 ตัวในฝั่งตกฟากของเจ้าชะตา เป็นรูปแบบการผูกดวงชะตาของจีน

^๖เป็นคำเรียกที่กษัตริย์ใช้เรียกขุนนางนาง แปลตรงตัวว่า “ขุนนางที่รัก”

พวกเขาจะร้องไห้เสียงดังเพียงใดก็ไม่มีใครได้ยิน อ้ายซิงทุกท่อน บัดนี้ถึงเวลาที่เรากำลังดูและฟังพวกเขาไว้ให้”

สีหน้าท่าทีของเหล่าขุนนางในยามนั้นแตกต่างกันไป เป็นภาพที่น่าดูชมไม่น้อย

หลังจากประชุมราชสำนักเสร็จสิ้น หรู้อีกก็มาร้องไห้แสดงความซาบซึ้งต่อจางหว่าอีกครั้ง จางหว่ามองเขาด้วยความเอ็นดูพลางเอ่ยเบา ๆ “เจ้ารู้สึกเพียงว่าแม่เลี้ยงไร้มนุษยธรรม เจ้าจึงต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แต่เหตุใดเจ้ากลับไม่โทษราชสำนักที่จับคนมาตอนให้เป็นทาสรับใช้เล่า”

หรู้อีกเข้าไป เขาเบิกตากว้าง ไม่เข้าใจในสิ่งที่จางหว่ากล่าว “แต่ว่าหากจะรับใช้ให้โหดและเหลาสนมนางในในวังหลัง ก็ต้องจัดการร่างกายให้สะอาดสะอ้านก่อนมิใช่หรือพะย่ะค่ะ”

ไต่ยีนเช่นนี้ จางหว่าก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงตบศีรษะหรู้อีกเบา ๆ “ไปเล่นเถิด”

หรู้อีกอดเหลือบมองจีเสียงซึ่งยืนเงียบ ๆ อยู่ด้านข้างมาตลอดไม่ได้ จากนั้นก็สับดัตศีรษะ ลืมเรื่องที่ตนไม่เข้าใจไปเสีย แล้วก็ออกไปเล่นจริง ๆ

มีเรื่องราวมากมายที่เขาไม่เข้าใจ ทั้งยังมีเรื่องราวมากมายที่เขาไม่อยากจะเข้าใจ อาจกล่าวได้ว่า คนที่จางหว่าไว้วางใจจริง ๆ แท้แล้วคือจีเสียง เขาอยู่ในสถานะเช่นนี้ได้ก็เพราะน้องชาย หว่าบางครั้งหรู้อีกก็รู้สึกว่าเขาเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของจางหว่าได้ดีกว่าจีเสียง

อย่างเช่นเช้าวันนี้เมื่อตื่นขึ้นมา จางหว่าได้รับสารลับฉบับหนึ่ง เขาก็แทบจะดีดตาลขึ้นม้วนทันที

ทั้งที่จางหว่าไม่ได้แสดงออกทางสีหน้าแม้แต่น้อย แต่หรู้อีกก็รู้ว่า *ฝ่าบาทกำลังกริ้วถึงขีดสุดแล้ว!*

จางหว่าเอาสารลับฉบับนั้นจ่อกับเปลวเทียนเผาทั้ง เมื่อสารลับนั้นมอดไหม้จนกลายเป็นเถ้าถ่านแล้ว เขาก็ลุกขึ้นยืนด้วยท่าทีเคร่งขรึมพลางเอ่ย “แจ้งไปยังกองกำลังลับเขียนหนิวให้ลงมือได้”

จีเสียงรีบออกไปจัดการตามคำสั่ง

หรือสัมผัสได้ด้วยสัญชาตญาณอย่างลึกลับเล็กๆ ว่าพายุฝนกำลังตั้งเค้า
มา เขาหายใจถี่โดยไม่รู้ตัว ดวงตากลมโตะคู่่นั้นกะพริบปริบๆ มองไปยัง
จางหว่า

จางหว่ายืนที่ข้างโต๊ะอยู่นานจึงหันมามองเขา “กลัวรี”

สัญชาตญาณสั่งให้หุอิพยักหน้า

“กลัวอะไร”

หุอิก็ตรึมฝิปากพลางเอ่ย “ก็...ฝ่าบาท...ทรงกำลังหวาดกลัว...”

แวตตาของจางหว่าวูบไหวเล็กน้อย พลันถอนหายใจ “เจ้าพุดกุก เรา
กลัวจริงๆ เหตุที่กลัวก็เพราะ...นางกำนัลของเจิงหวังขอร้องให้เราช่วยเขา
แต่เมื่อกองกำลังลับเซียนหนีวอลบเข้าไปในวังหลวงแคว้นเจิงยามวิกาล
เจิงหวังกลับไม่อยู่ในวังแล้ว”

“เจิงหวังไม่อยู่ในวังแล้ว ใครกัน ใครที่อาจหาญถึงเพียงนี้”

“หากดูผิวเผินเหมือนจะเป็นองค์ชายสามอี่เฟย แต่ตามที่กองกำลังลับ
รายงานมา ระหว่างนั้นมีเหตุอุกอาจเกิดขึ้นอีก เจิงหวังถูกชิงตัวไป”

“หมายความว่าटकแต่นับจักจัน นกขม้นอยู่ข้างหลัง⁷ หรือพะยะค่ะ”
หุอิตกใจ “แล้วนกตัวนั้นจับเจิงหวังไปไว้ที่ใดหรือพะยะค่ะ”

“ไม่รู้”

“ถ้าเช่นนั้น...เราจะทำอะไรดีพะยะค่ะ”

“ไปจากที่นี่” จางหว่าพลาบคว่าห่อสัณหาระของตน

หุอิอึ้งไป “อา”

“ก่อนออกเดินทาง เราได้สั่งการให้กองทัพเรือบินโจวและยางโจว
เคลื่อนพลออกหยาเลหมีจิน เวลานี้พวกเขาผ่านช่องแคบฉางเตามาแล้ว กำลัง
รอจังหวะบุกล้อมหลววนจากด้านตะวันตกและเหนือ อีกหนึ่งชั่วยามจะเกิด
การปะทะกันทางทะเล หากไม่รีบไปตอนนี้ เกรงว่าจะต้องติดอยู่ที่นี่”

⁷ เป็นสำนวน หมายถึง ผู้ที่มีวิสัยทัศน์แคบ มองแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า จนละเลยภัย
ใหญ่หลวง หรือผลเสียระยะยาว

หรือวิ่งเหยาะๆ ตามจางหว่าไป “แต่...แต่ว่าฝ่าบาท เรายังไม่รู้เลยว่า เชีย...เซียฉางเยียนอยู่ที่ใด!”

“ในเมื่อหาตัวนางไม่พบ ก็ต้องบีบให้พวกเขานำตัวนางออกมา” ริมฝีปากบางของจางหว่าโค้งเป็นรอยยิ้มจางๆ เขาเอ่ยซ้ำๆ “การถูกบีบให้ทำตามแผนของฝ่ายตรงข้ามมิใช่วิสัยของเรา”

ได้ยินเช่นนั้น หรืออีกก็เข้าใจ เยียนหวังต้องการใช้กองทัพเรือประกาศ ตักดาต่อแคว้นเฉิง ในสถานการณ์เช่นนี้ เชียฉางเยียนก็คือตัวประกันที่ใช้ ได้ผลมากที่สุด ผู้ที่จับนางไปย่อมต้องปล่อยตัวนาง เพื่อจะได้ตกลงเงื่อนไข สงบศึกกับเยียนหวังได้ง่ายขึ้น แม้จะเป็นการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ แต่ก็เห็นว่า เป็นการฟันม้วนเชือกป่านให้ขาดในตาบเดียว^๑ ในเมื่อยามนี้ ภายในแคว้น เฉิงแตกแยกเป็นหลายฝักหลายฝ่าย เป็นช่วงที่เกิดความโกลาหลวุ่นวาย ภายในมากที่สุด ย่อมเป็นโอกาสที่ดีที่สุดในการเข้าแทรกแซงด้วยเช่นกัน

ระหว่างที่พูดคุย ทั้งสองก็ขึ้นรถม้า หรืออีกจะโดดขึ้นไปนั่งบนคานรถ หยิบถุงมือมาสวมด้วยความเคยชิน แต่จู่ๆ ก็ฉกคิดขึ้นได้ว่าไม่ใช่เวลา ที่จะมัวใส่ใจกับเรื่องรูปลักษณ์ จึงจะเก็บถุงมือกลับเข้าไปในอกเสื้อตามเดิม ขณะนั้นเองกลับได้ยินจางหว่าเอ่ยขึ้น “สวมไว้เถิด จำไว้ว่า เราเพียงออกไป เทียวเล่นเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดต่างไปจากยามปกติ”

หรืออีกรีบสวมถุงมือทันทีด้วยความดีใจ เขาหวดแล้งบังคับรถม้าให้ เคลื่อนไป

วันนี้เป็นวันขึ้นเจ็ดค่ำเดือนหก นับเป็นวันที่ห้าที่พวกเขามาถึงหลววน ฟ้ากำลังจะมีด ลมทะเลขึ้นเจือกลิ่นคาวเค็ม พยับเมฆคล้อยต่ำ ผู้คนที่ ลัญจระไปมาตามท้องถนนดูมืดมน รวากับถูกผืนแพรเนื้อบางสีเทาคลุมทับไว้ ชั้นหนึ่ง

หรืออีกบังคับรถม้าวนอยู่หลายรอบตามคำสั่งของจางหว่า ค่อยๆ มุ่งหน้า ไปยังท่าเรือ รถม้าเคลื่อนไปเช่นนี้กว่าค่อนซัวยามก็เห็นท่าเรืออยู่เบื้องหน้า

^๑ เป็นสำนวน หมายถึง จัดการปัญหาอันซับซ้อนได้อย่างเด็ดขาดและตรงจุด

ขณะที่หรุอี้กำลังจะเร่งรถม้าให้เร็วขึ้นด้วยความดีใจ จู่ๆ ก็มีคนชุดดำสองคน พุ่งออกมาที่ถนนบุหิณครามเบื้องหน้า ทั้งสองคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ประสานมือ คารวะ...ขวาททางรถม้าอยู่

หรุอี้รีบหยุดม้า พลันตะคอกด้วยความโมโห “บังอาจ! พวกเจ้า เป็นใคร ถึงกับกล้า...”

พูดไปได้ครึ่งเดียวก็ชะงัก

เขาเห็นสิ่งที่อยู่ในมือของคนชุดดำอย่างชัดเจน สิ่งนั้นคือป้ายชื่อ เป็น แผ่นกระดาศสีม่วงอ่อนสลิบเงิน ที่มุมขวาล่างมีสัญลักษณ์รูปไป๋เจ้อ

ไป๋เจ้อ!

ในใต้หล้าที่ครองอำนาจโดยสี่แคว้นใหญ่ เขียน ปี อี เจิง มีเรื่องราวเล่างาน...

เชียวางเขียน ดร.ณิธิวิสัยสาม ออกเรือนแทนพี่สาวผู้วายชนม์
จากบ้านเกิดและครอบครัวไปยังเมืองหลวงเพื่อเรียนรู้วิชาและจารีต
เตรียมตัวเป็นหวงโอรสของ **จางหฺวา** ผู้ขึ้นครองบัลลังก์เป็นเขียนหวัง...

“...เราแต่งตั้งเจ้าเป็นหวงโอรส แต่ชีวิตนี้ไม่อาจรักเจ้าได้ เจ้าจะทำเช่นไร”

“หากว่าฝ่าบาททรงมอบความรักให้ดวงเขียน
ดวงเขียนย่อมต้องช่วยแบ่งเบาภารกิจของพระองค์อย่างสุดกำลัง...
ขอเพียงพระองค์ทรง...รักข้า...ข้า...ยินดีทำทุกอย่าง!”

นางอาจหาญขอความรักจากหวงตี
ครั้งไม่สำเร็จก็จากไปอย่างร้อนรนและเด็ดเดี่ยว

นางออกท่องทั่วหล้าอย่างเสรี พานพบเรื่องราวและล่วงรู้ความลับ
อันเป็นภัยใหญ่หลวงที่ชักชวนมาตลอดสิบสามปี
และแล้วฟันเฟืองในกลไกก็กลับมาสอดประสานกันอีกครั้ง
ประตูแห่งชะตาชีวิตอันมีอาจดำนานเปิดออกอีกครั้ง
ในที่สุดนางกับนางก็ได้มายืนอยู่บนเส้นทางเดียวกัน

เส้นทางอันแสนยาวของนางหงส์ผู้หนึ่งที่ขอความรักจากหวงตี
ผิดหวัง จากลา ประสบกับชะตาชีวิตที่พลิกผัน
และกลับมาผูกพันกับเขาอีกครั้ง

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

f t @ amarinbooks

f บ้านอรุณ

ราคาชุดละ 795 บาท



ทดลองอ่านเล่มนี้

ISBN 978-616-18-3625-2



ประกอบปก ฉนวนหุ้ม ผลิตจากกระดาษ
คุณภาพ Shirealey